

Sygn. akt II Ka 178/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Bogdan Kijak

Protokolant: st.sekr.sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Gajdy

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r.

sprawy R. Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art.178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 13/03/2014r. sygn. akt II K 757/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy a kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 178/14

UZASADNIENIE

R. Ł. oskarżony był o to, że:

- w dniu 16 listopada 2013 roku w miejscowości L. na ul. (...) kierował po drodze publicznej pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, o stężeniu sięgającym zawartości 1,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 13.03.2014 r., sygn. II K 757/13 Sąd Rejonowy w Limanowej uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 16 listopada 2013 roku w miejscowości L. na ul. (...) kierował po drodze publicznej pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, (I-sze badanie 1,32 mg/l, II-gie badanie 1,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 1 kk i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 złotych. Na mocy art. 42 § 2 kk Sąd Rejonowy orzekł oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zaliczając na poczet tego środka okres zatrzymania prawa jazdy; a na mocy art. 50 kk środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją prokurator.

Zarzucając:

- rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego R. Ł. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 2 lat, w stosunku do znacznego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, a zwłaszcza popełnienia go w stanie znacznej nietrzeźwości, wynoszącej prawie 3 % (z pewnością chodzi o 3 promile) alkoholu w organizmie, oraz w odniesieniu do okoliczności popełnionego czynu, a to: nie zatrzymania się do kontroli policyjnej, następnie ucieczki przed Policją przy rozwijaniu nadmiernej prędkości i wykonywaniu przy tym niebezpiecznych manewrów na drodze, następstwem czego było zjechanie pojazdem oskarżonego do rowu i podjęciem dalszej ucieczki pieszo przed patrolem Policji, próbującym zatrzymać oskarżonego, wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem wymienionego oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat – w pozostałej części o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

W pisemnym uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż kwestionowany środek karny nie uwzględnia należyte okoliczności obciążających wymienionych przez Sąd Rejonowy. Wysoki stopień stężenia alkoholu w organizmie, związany z tym sposób jazdy sprawiają, że oskarżony stanowił realne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. W ocenie prokuratora wymierzenie w tych okolicznościach dwuletniego zakazu jest premiowaniem oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna. Sąd Rejonowy w oparciu o prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne wyprowadził należyte wnioski co do wymiaru kary jak i kwestionowanego w apelacji środka karnego, a swoje stanowisko w tym zakresie przekonująco uzasadniał. Orzeczony wobec oskarżonego zakaz z pewnością jest łagodny, jednakże nie w stopniu niewspółmiernym, stąd też nie ma podstaw do jego zmiany.

Nie kwestionując takich okoliczności obciążających, jak: wysoki stopień stężenia alkoholu w organizmie, sposób jazdy stwierdzić należy, iż powoływanie się na te okoliczności nie uzasadnia dostatecznie żądania podwyższenia orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Mieć trzeba bowiem na uwadze, że oskarżony zdecydował się na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości w godzinach późnonocnych, a więc wówczas gdy natężenia ruchu było nikłe. W związku z tym zagrożenie jakie spowodził dla innych uczestników ruchu drogowego było z pewnością mniejsze, niż gdyby przy takim samym stężeniu alkoholu jechał samochodem w godzinach popołudniowych.

Nie można przy tym bagatelizować przyznania się oskarżonego do winy, wyrażenia skruchy. Praktyka sądowa zna przykłady nie przyznania się do winy w sytuacjach równie oczywistych jak w niniejszej sprawie, broniąc się przed zarzutem w sposób przekraczający granice prawa do obrony. Oskarżony takich zabiegów nie czynił, przyznał się do winy, co wbrew wywodom prokuratora jest okolicznością łagodzącą (według prokuratora nie ma żadnych okoliczności łagodzących) i winno być uwzględnione także przy orzekaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Pamiętać też należy, iż dolegliwość środka karnego ocenia się w odniesieniu do całości sankcji karnych jakie spotkały oskarżonego. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, stosunkowo wysoką karę grzywny oraz orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości. Suma dolegliwości jaka spotkała oskarżonego w związku z popełnieniem przestępstwa jest na tyle istotna, że dwuletni zakaz oceniony może być w tym kontekście jako łagodny, ale nie w stopniu niewspółmiernym.

Za podwyższeniem zakazu nie mogą przemawiać takie okoliczności jak: niezatrzymanie się do kontroli drogowej, rozwinięcie nadmiernej prędkości i wjechanie do rowu. Takie zachowania wypełniają znamiona wykroczeń i nie ma żadnych przeszkód, by oskarżony poniósł za nie odpowiedzialność w odrębnym postępowaniu.

Nie można też pomijać tego, że przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu, prokurator wnioskuje o wymierzenie dwuletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Okoliczność ta nie jest oczywiście z teoretycznego punktu widzenia przeszkodą do wymierzenia czy też żądania surowszego zakazu, to jednakże pośrednio świadczy o tym, że prokurator za adekwatny uznawał kwestionowany obecnie środek karny. Dodać jeszcze należy, iż od momentu skierowania aktu oskarżenia do sądu a czasem orzekania nie wystąpiły żadne okoliczności, które rzutowałyby na rozmiar zakazu.

Podnieść na koniec należy, iż dwuletni zakaz jest istotną dolegliwością, bowiem w okresie jego obowiązywania oskarżony będzie miał znacznie ograniczone możliwości zdobywania środków na utrzymanie. Możliwość prowadzenia działalności z zakresu budownictwa ściśle wiąże się z koniecznością posiadania możliwości transportowych, a tych oskarżony przez dwa lata nie będzie mógł wykonywać osobiście.

Wskazane okoliczności prowadzą do wniosku, że orzeczony wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych należy ocenić jako łagodny, jednakże nie w stopniu niewspółmiernym, a brak takiej niewspółmierności nie pozwala na jego podwyższenie.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji i na zasadzie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, a kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk obciążył Skarb Państwa.